

гава всичко е нищо... Е и не е! Живѣемъ и после не сме...

Но той не довърши, забърканъ отъ думитѣ си, и само поклати посребрената си глава. Надя пкъъ тежко въздъхна.

Следъ дълго мълчание, като далеченъ отгласъ на тайнитѣ ѝ мисли, тя преди да затвори очи за сънъ, продума:

— Дано Здравчо живѣе въ по-щастливо време и не се измжчва като насъ надъ тия мисли: защо, за какво... за какво?

И тъй животътъ на Черногорови потече спокойно, въ есенна радостъ и примирение. Малкиятъ внесе въ кжщи трепети и сърдечностъ, каквито липсваха въ тѣхния бракъ, лишенъ отъ юношеска любовъ. Детето, общата радостъ, още повече ги сдружи, и тѣ, съ прекомърна нѣжностъ и благодарностъ единъ къмъ другъ, изпращаха всѣка вечеръ отъ своя животъ.

И неочаквано, непредвидено, грубо, върху тѣхъ се обруши първото нещастие. Малкиятъ, презъ единъ топълъ лѣтенъ день, внезапно заболѣ; но докторътъ, повиканъ веднага, не можа да опредѣли изведнажъ болестъта. Детето пламна отъ огънь и почна непрестанно да повръща. Не можеше да приема храна. Дори чай, дори вода, по които плачеше непрекъснато, щомъ му ги отнематъ, разстроеното стомахче не можеше да задържи вече. А едновременно, нѣколкодневно безсъние държеше открити малкитѣ подути клепачи; така че неподвижния погледъ на стъклено блестящитѣ малки очи бѣше прикованъ по цѣли часове ту въ тавана, когато лежеше по гръбъ, ту въ чернитѣ долапи, когато го държаха седнало, прикрепено съ възглавници.

То охкаше и прѣхтѣше като болно агънце; ма-